

sen af Testationsretten, og i § 2 er det blevet fastsat, at det for Præsten skal godtgøres, at Betingelserne for Jordfæstelse uden Medvirkning af Folkekirkens gejstlige ere til Stede efter § 1. De to Ændringer ere indføjede i det andet Ting, og jeg mente at handle ret i at tiltræde dem, da jeg maatte betragte dem, navnlig den første, som Forbedringer. I øvrigt kan jeg betegne det foreliggende Lovforslag som en Lejlighedslov, der er foranlediget ved de folkekirkelige Tilstande, som bestaa paa dette Omraade. Jeg vil anbefale Lovforslaget til det høje Tings Villie, og jeg gør det med den Tilføjelse, at der efter min Mening vil blive Lejlighed baade for Ministeren og for Rigsdagen til i en kommende Tid at beskæftige sig yderligere med de deri omhandlede Forhold. Thi jeg tror, at der er Grund til, at man tager alle Spørgsmaal angaaende Jordfæstelse, Begravelsesvæsen o. s. v. op til gennemgribende Behandling, saaledes at man kan faa en mere rationel Ordning paa dette Omraade, end man nu har. Jeg havde paatænkt at tage dette Spørgsmaal op og paatænker det fremdeles, men desuagtet har jeg ikke ment det rigtigt at skyde denne lille Sag til Side, saa meget mere som der fra Gejstlighedens Side er blevet udtalt et Ønske om at faa en saadan Forandring gennemført, som her foreslaas. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Fr. Petersen: De nugældende Lovbestemmelser angaaende Begravelser ere jo af ret gammel Dato. De findes nemlig i Christian den 5tes Danske Lov 2—10—1, hvor der staaar, at „Præsterne skulle kaste Jord paa de døde, naar de ere hensatte, eller i Jorden nedsatte, og dersom de have Stunder og ere bedne derom, skulle de paa Prædikestolen holde en Prædiken og Formaning af Guds Ord til Folket“. Endvidere findes der en tilsvarende Bestemmelse i Kirkeritualet af 25de Juli 1685, hvor der udtales, at ingen maa „begrave sine døde stilletiendis uden Præstens Tieneste med at kaste Jord der paa; men de skulle give hannem det tilkiende og da bestille Lig-Prædiken hos hannem, om de den ere begærende“. Det frengaar heraf, at naar et Medlem af Folkekirken er død og skal begraves, saa har vedkommende Præst den Pligt at forrette Jordpaakastelse ved Graven, og hvis han bliver anmodet derom og kan overkomme det, har Tid til det, skal han holde en passende Tale. Det Lovforslag, her foreligger, gaar ud paa at

gøre en Undtagelse fra denne Regel, idet det gaar ud paa, at Personer, henhørende til Folkekirken, som ere blevne 14 Aar gamle, skulle, i Alderen fra 14 til 18 Aar dog med Forældres eller Værgers Samtykke, have Ret til testamentarisk at bestemme, at deres Lig skal begraves uden Medvirkning af Folkekirkens gejstlige. Man maa jo sige, at det er en ret indgribende Forandring, navnlig hvis den Tilladelse, her gives til Begravelse uden gejstlig Medvirkning, skulde blive almindelig, og man kan vel let blive enig om at sige, at det er sørgeligt, at det skal være nødvendigt at beskæftige sig med et saadant Lovforslag; thi unaturligt er det selvfølgelig, at Medlemmer af et Kirkesamfund skulle udtale som deres Ønske, at ved deres Grav maa ikke en Præst, der er ansat i samme Kirkesamfund, tale eller i det hele taget medvirke. Men skønt det er sørgeligt, at man behøver en saadan Lov, er den sikkert nødvendig, og derfor fremkommer dette lille Lovforslag som en Lejlighedslov. Den er foranlediget ved, at der her i Kjøbenhavn er dannet en Forening med det Formaal at virke for borgerlig Begravelse, det vil sige Begravelse uden Medvirkning af Folkekirkens Præster. Jeg har ladet mig fortælle, at denne Forening allerede tæller 1,200 Medlemmer, hvilke forpligtede sig til, at de, naar de have fulgt den afdøde hen til Graven, og en Præst skal enten tale eller forrette Jordpaakastelsen, forlade Stedet. De ville ikke overvære denne Højtidelighed. I Anledning heraf have nogle Præster i Kjøbenhavn ganske naturligt spurgt: hvorledes skulle vi i dette Tilfælde forholde os? Og de have ønsket at være fritagne for den Forpligtelse, Loven paalægger dem, at forrette Jordpaakastelse ved Graven, hvori der nedlægges saadanne afdøde, som ikke have ønsket, at en Præst skulde medvirke ved Begravelsen. Disse Præsters Andragende til Ministeriet er blevet anbefalet baade af 1ste Stiftsprovst i Sjællands Stift og af Sjællands Biskop, og de øvrige af Landets Biskopper have ogsaa sluttet sig dertil med Beklagelse af, at Forholdene nødvendiggjorde en saadan Lov. Naar jeg tillader mig at anbefale, at dette Lovforslag vedtages, er det, fordi jeg mener, at dette er bedst for selve Kirken. Det er ikke blot en Lettelse for Præsten, ikke at skulle behøve at optræde ved en Grav, hvor han ikke kan udrette det allermindste, men kun vækker en pinlig Opsigt, at optræde ved en Lejlighed, hvor han ved, at de tilstedeværende ønske,